

Slutning efter „8 Uger“ foreslaaet tilføjet: „efter Fratrædelsen“, da det jo er en Selvfølge, at det maa regnes fra den Tid, Tjenesten bliver fratrædt. Med Hensyn til de af den høitærede Justitsminister stillede Vædringsforslag har Udvalget formeent ikke at kunne gaae ind derpaa af de allerede ved Sagens 2den Behandling anførte Grunde, navnlig paa Grund af, at såadanne Dødsfald maac betragtes som Ulykkestilfælde, hvoraf saavel Lyendet som de Efterlevende burde bære Følgerne, og desuden har man ogsaa meent, at den Erstatning, Lyendet fik, naar den bestemtes til 3 Maaneders Løn og 8 Ugers Kostpenge, ikke var saa ubetydelig, at det kunde komme til at lide noget synderligt Tab derved.

Justitsministeren: Mod det første og det tredie af de Vædringsforslag, der ere stillede af Udvalget, har jeg Intet at bemærke. Det andet derimod vil ikke kunne vedtages, dersom man vil gaae ind paa de Vædringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille. Med Hensyn til de af mig stillede Vædringsforslag, da indeholdes Hovedsagen i det 3die, som gaaer ud paa at indrømme Lyendet Løn for nogen længere Tid, end det efter Udvalgets Forslag vil erholde. Dersom man ikke vil billige dette 3die Vædringsforslag, da har det ingen Interesse for mig, om det første og andet vedtages; saa kan ligesaa godt den Bestemmelse, som indeholdes i Lovudkastet, saaledes som det blev ændret ved Udvalgets Vædringsforslag til 2den Behandling, blive staaende. Jeg tillod mig allerede forrige Gang at bemærke, at jeg troede, at den Regel, som var opstillet af Udvalget, ikke var ganske billig mod Lyendet; jeg udhævede, at Ret og Forpligtelse ordensligvis bør svare til hinanden, og at deraf maatte følge, at, naar man forpligter Lyendet til at vedblive at tjene, indtil det kan blive lovlig opsagt eller selv lovlig kan opsiges, maatte Lyendet, ifølge Contractens Bestemmelse, ogsaa have Ret til at paaastaae de contractmæssige Præstationer til den samme Tid. Disse Præstationer angaae Formuen, og det er en ganske almindelig Regel, hvorfra ingen Undtagelser gjøres, at Formueforpligtelser gaae over paa den Afvødes Bo. Man kan vel sige, at Dødsfaldet er en Ulykke, som maa ramme begge

Parter; men der opstaaer da igjen det Spørgsmaal, i hvilken Grad det bør ramme Lyendet. Det kan jo gjerne være, at Lyendet er særdeles tilfreds i sin Tjeneste, og ønsker at beholde sin Huusbond; det rammes da af den Ulykke, at Huusbonden dør, derved, at det maa gaae bort fra en god Tjeneste; men, om det skal miste noget af sin Løn, af det betingede Vederlag, det kan ikke afgjøres som en Følge af den Sætning, at Huusbondens Død er en Ulykke. Imidlertid har jeg ogsaa efter Udkastet været enig i, at man kunde gjøre en lille Modification til Fordeel for Boet; men jeg har ikke troet, at man burde gaae saa vidt, som Udvalget er gaaet i sit Forslag, der blev vedtaget ved 2den Behandling, og som medfører, at Lyendet kan affædiges af Tjenesten udenfor Skiftetiden, uden at faae Løn til Skiftetiden, og Kostpenge kun for en meget kortere Tid. Dette er min Hovedgrund, og jeg skal derfor henholde mig til, hvad jeg tidligere har anført, idet jeg ikke kan erkende Vægten af de Grunde, der ere anførte derimod. Jeg kan heller ikke finde, at Thinget ved den Afstemning, der fandt Sted, har villet endelig afgjøre Spørgsmaalet, da dette Forslag af Udvalget stod i Forbindelse med et andet, som angik Paragraphens 1ste Deel, saa at man altsaa ikke godt kunde lade være at antage Vædringsforslaget i sin Heelhed, naar man vilde vedtage den ene Deel deraf, naagtet man vel kunde have Betænkelse ved den anden Deel. Jeg har siden den Tid søgt at gjøre mig bekendt med nogle af de fremmede Lyendelove, for at see, hvorledes de ordne det Forhold, der omhandles i denne Paragraph; der er nemlig i de locale Forhold ingen Grund til at antage, at man her skulde afvige fra det, som Sagens Natur tilsiyer, og heller ikke til at formode, at Forholdene her i Danmark i den anførte Henseende skulde være andre end i de nærmeste Lande. I Forordningen for Hertugdømmerne af 25de Februar 1840, § 24, vedligeholdes den Regel, som er en ligefrem Følge af Contractens Natur, naar man holder sig strengt til den, at Lyendet er pligtigt til at tjene, indtil det selv lovligen opsiges eller bliver opsagt, naagtet Huusbonden er død; men til den Tid skal det ogsaa have det be-